Analize și opinii

Marian Nazat: Trezirea din buimăceala postelectorală

Acum 6 minute 6 Vizualizari 4 Timp de citire

Plouă mocănește și miroase a plumb bacovian. Iarna abia începută are chipul unei primăveri crude promițând belșug de roade. România încă nu s-a trezit din buimăceala electorală, deși se căznește din răsputeri să se scuture de starea de năuceală care a izbit-o nitam-nisam în ziua de Sf.Nicolae. Măcar de-ar înțelege ce i s-a întâmplat și de ce… Unii se străduiesc să-i bage în cap că i-a trecut glonțul rusesc pe la scăfârlie și, slavă Domnului, democrația a fost salvată! Alții o îndeamnă să nu-și plece urechea la minciuna cu pricina, o manipulare ordinară ! Păi, susțin ei, ce democrație e aia impusă cu mijloace nedemocratice? Și ce s-a ales de voința populară, de vreme ce niște judecători au anihilat-o prin mijloace amintind de perioada stalinistă? „Fraților, important e scopul, nu vă mai împiedicați de detalii!" răspund primii. „Bine-bine, dar dacă mâine, poimâine, așa-zisului stat român de drept îi cășună să ne mai anuleze și altceva, nu numai voturile? Că, de, destul ne-au îmbrobodit cu pandemia! Și de ce numai prezidențialele, nu și parlamentarele, chiar vă prefaceți că rața-mpunge și boul măcăne?" ripostează ultimii. „Ne pierdem vremea, mai bine cu americanii decât cu muscalii ! Sau sunteți și voi putiniști?" se învrăjbește dialogul. „Hodoronc-tronc, unde dai și unde crapă! Aici nu-i vorba de alegerea stăpânului, ci de capacitatea statului nostru de a se comporta constituțional până la capăt! Suntem un stat de drept sau unul moftangiu?" se înfoaie cei din urmă. Îngâlceviții își continuă și azi confruntarea, ca două tabere între care e cu neputință pacea… Culmea, și unii, și alții, își doresc, neîndoielnic, să trăiască mai bine și mai demn, însă nu se pot așeza *împreună* la aceeași masă, dihonia le-a sugrumat sentimentul de solidaritate. Diaspora se agită mai vehement ca oricând și o pricep: pribegii ăștia

simt ca nimeni altcineva ce înseamnă să fii cetățean de rangul 2 sau 3 și d-aia s-au lăsat vrăjiți de sloganurile cu sirop suveranist. Ceilalți, seduși și ei de discursul hipnotic al *georgescului,* s-au regăsit în rechizitoriul

a abătut asupra unei Europe plină cu „defuncți îndrăgiți"[1], ca să-l citez pe Dostoievski. Zavera împotriva partidelor politice e în toi și mă tot iscodesc cum ar fi posibilă democrația prin desființarea lor! Îmi este evident că politicienii neaoși sunt datori, în ceasul al doisprezecelea, să-și adapteze lozincile și mesajele adresate poporului la actuala realitate din teren, să le condimenteze cu niscaiva ingrediente patriotice, împrumutând, de voie, de nevoie, retorica ungurului Viktor Orbán.

Pfu, situația, de-un neverosimil primejdios, „arată cât de ușor e ca, mergând pe muchia cuțitului, să aluneci într-o parte sau în cealaltă. E vorba de una dintre bătăliile războaielor religioase din Franţa secolului al șaisprezecelea, când cavalerii beligeranţi, unii catolici, alţii protestanți, întâlnindu-se pe câmpul de luptă, însângeraţi și istoviţi, s-au predat unii altora, fără să știe cine a învins, dar recunoscându-se învinși și unii, și alţii"[2]. Exact ca pe câmpul de luptă mioritică? O bătălie fără învingători, dar cu milioane de învinși, curat neconstituțional, bibicilor!

Și, totuși, ce facem cu Curtea Constituțională (mai-mai să scriu „Neconstituțională"!!) ?

Va mai fi în stare să asigure controlul la care legea o obligă? Îi vom recunoaște și normativ dreptul de a fi, instituțional, un fel de Șoșoacă ?

Eu, unul, am renunțat de mult la iluziile obștești, mi le-am consumat pe toate în 1989 și imediat după. În definitiv, fiecare generație e îndreptățită să se amăgească o dată, o singură data!, o recidivă echivalând deja cu naivitatea, mă feresc să o numesc prostie. Pe marginea mormântului în care ți-ai îngropat speranțele și visurile colective, reflectezi hiperlucid la condiția umană – eliberat pe deplin de închipuiri și cu detașare olimpiană. Și la ce altceva mai mult să tânjești, la urma urmei? Te socotești un învingător neglorios al mizeriilor cotidiene și viața îți este, întrucâtva, salvată, atâta cât mai licăre pe fundul clepsidrei nemiloase.

Curând, anul se va înnoi, sărbătorile ne vor ciocăni în geam, însă România mea e mai mohorâtă, mai dezbinată ca oricând și nicio ploaie n-o va spăla de tristețe, de frustrarea în care au cufundat-o bătăușii și pistolarii dezordinii de drept. Moș Crăciun va avea înfățișare și grimase *cristiantudorpopești*, prefațând un 2025 al intoleranței agresive și neîmpăcării naționale, deprimantă perspectivă!

Autor: Marian Nazat

Sursa: https://www.cristoiublog.ro/trezirea-din-buimaceala-postelectorala/

[1] Henri Troyat, *Dostoievski*

[2] Varujan Vosganian, *Dublu autoportret: memoria unei zile*

Despre autor